

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Was hist du uns absurd genannt!
Absurd allein ist der Pedant.

Goethe.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

• Τα Φύλλα αυτά, πού θά δημοσιεύοντα σέ μερικά φύλλα του «Νουμά», βρεθήκανε γραμμένα με κόκκινο μελάνι, μέσ στό συρτάρι ενός ανισόζυγου, ενός ανθρώπου πούχει πεδάνει στά μάτια του κόσμου, για νά ζήσει μόνος με την αγάπη του. Βρεθήκανε στό συρτάρι του, ανακατεμένα με διάφορα χαρτιά και βιβλία, με ξερά λουλούδια και μ' άλλα περιεργα κι άχρηστα πράματα,

Τάντιγράφω έδω, γιατί νομίζω πώς αυτό δέ θάναυ βλαβερό για κανέναν. Μάλιστα θαρρώ πώς πολλοί μπορούν νά βρούνε κάποιον άφέλεια διαβάζοντάς τα.

Κι άλήθεια:

Οι φρόνιμοι — πού άπροκίλυστα τούς τιμώ και τούς σεβόμαι — θά ιδούνε με περηφάνεια την κατάντια ενός μυαλού σαλεμένου, και θά ευχαριστήσουν τό Θεό τους πού τούς προίκισε με τό σωστό μυαλό και τόν όρθό νοΰ.

Οι τρελλοί θά διαβάσουν και θά δούνε πού φέρνει τόν άνθρωπο ή κακή συνήθεια του νά τραβάει κανείς έξω από την πατημένη και δοκιμασμένη δημοσία. και θά πασκίσουν, όσο μπορούν και με κάθε τρόπο, νά διορθωθούν και νά γιαιτρευτούνε.

Οι αδιόρθωτοι πάλι κι αγιτρευτοί άρρωστοι θά τά χουσοδέσουν, τά φύλλα αυτά, και θά τά βάλουν κοντά στό προσκεφάλι τους, και θά τά διαβάζουν κάθε φορά πού ή δική τους ή τρέλλα θά σταματάει και θά τούς άφίνει για μιá στιγμή, και θά τούς κάνει νά νιώθουν τό δυσάρεστο αίστημα της περιοδικής και παροδικής φρονημάδας πού κανένα άλλο αποτέλεσμα δέν έχει, παρά νά ποτίζει τόν κακότυχο τόν άνθρωπο, άνώφελα κι άδικα, μ' ένα άνοστο, πικρόγλυφο πιστό, πού χειρότερο δέν υπάρχει άλλο.

Όλοι οι άλλοι μπορούν νά μη τά διαβάσουνε. Μιλώω για κείνους πού ένθ τριγοφούνε άνάμεσό μας κι όλος ό κόσμος τούς περνάει για ζωντανούς, αυτοί, για τόν έαυτό τους, είναι από καιρό πεθαμένοι, κλαμένοι και θαμμενοι.

Κ. Κ.

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΥΡΑ

Είναι άνθρωπος, πού στά μάτια των αδερφών του είναι πιά πεθαμένος, ένας άνθρωπος πού είχε χαθεί στά φιδωτά μονοπάτια της σκέψης, και πού ξάφρον βρέθηκε μέσα σ' ένα δάσος παρθένο κι έγινε αγαπητικός μιās νεράιδας, μιās ζωτικιάς.

Κι' ό άνθρωπος αυτός είμαι γώ, κι' ή αγαπητική μου, ή ζωτικιά, είναι ή Κόκκινη Κυρά, ποι χορεύει σαν τόν άνεμο πάνω κι' από λύπες και χαρές, κολυμπώντας μέσα σέ μιάν άφραση άρμονία. Κι' είναι τό χάδι της γλυκό σαν τό πρώτο πρώϊνό χαμόγελο μικρού παιδιού.

Τά λόγια της είναι για μένα ή δροσοπηγή, όπου πίνει ή ψυχή μου και γεμίζει μ' ένα φως υπερχόμοιο, πού μοιάζει σαν αγάπη και σά μουσική κι' ήταν γέλαει τραγουδούνε χίλια κρυστάλλα, και μου φαίνεται πώς ή Γη σκάζει σαν τό ρόδι, και πλημμυρίζει ό κόσμος από ύγρια φανερά ρουμπίνια.

Τόσον καιρό ή ψυχή μου κρυβότανε μέσα στα

τριμμένα ρούχα. Κρυβόταν ή ψυχή μου τόσον καιρό και δέν τολμώσε νά βγή έξω της στόν έξω και τό φως. Η καρδιά μου μου έλεγε: Αδίο τό τριμμένο παλιό ρούχο, πού γενιές περασμένες κι' άμαρτωλές τό κληρονόμησαν στις ανωτάτους, τούς κάνει ευχαρίστηση. Και ή αγάπη μου μου έλεγε: Κάνε άπως τούς κάνει ευχαρίστηση.

Όμως τώρα ή Κόκκινη Κυρά, ή αγαπητική μου, μου είπε νά φύγουμε μαζί, και τώρα πρέπει νά τό φωνάξω και νά τό κηρύξω σ' όλον τόν κόσμο πού ντρέπομαι για τό παλιό, τριμμένο ρούχο πού τόσον καιρό φορούσα. Και μου είπε ή Κόκκινη Κυρά πώς θά είμαστε σά δυό μικρά πουλιά και θά ταξιδεύουμε όλο ένα, από χώρα σέ χώρα, από βουνό σέ βουνό, κι' από πολιτεία σέ πολιτεία, και πώς όλα θά μās φωνάζουν «έλω» και τίποτα δέ θά είναι πού θά μās ψιθυρίσει «μείνε».

Κι' είναι ή αγάπη της Κόκκινης Κυράς πού λιαιτεία κι' από τη Γνώση, και πού βαθεία κι' από την Πίστη, και πού θερμή κι' από τόν Έρωτα.

ΠΕΡΝΩ ΚΑΙ ΦΕΥΓΩ

Έτσι γλυκοί έχουν γίνει οι λογισμοί μου,
πού ντρέπομουν τ' αδέρφια,
και σά μιá θλίψη είχε άλωθεί ή ντροπή μου
στό πρόσωπό μου.

Κι' διαν ρωτούσαν στοργικά τ' αδέρφια
ποιά θλίψη στήν καρδιά μου είχε φωλιάσει —
τί νά τούς πώ, τί άπόκριση νά δώσω,
μην τά πληγώσω ;

Στήν άγκαλιά σου,
με τ' αφερά σου, Κόκκινη Κυρά μου,
πάνω απ' τ'α πλήθη,
και τις πλημμυρισμένες πολιτείες,
περνά και φεύγω.

Έτσι γλυκοί έχουν γίνει οι λογισμοί μου
κι' όλοι οι καημοί μου !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Άπόλυτη μοναρχία δέ σημαίνει μόνος σλαβιά: σλαβία σημαίνει και ή πρόληψη. Θέλεις μάλιστα σωστή; Θέλεις σωστή λεφετεριά; Μίλα και διδάσσε τη γλώσσα σου. Από την καθαρέβουσα μύηση δέ βγαίνει.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΜΙΣΕΜΟΣ

Φ. Δ.

Μακρού σου, αγάπη μου, ώ πικρός και κρύφιος σπα-
(ραγμός—

σφυράει στόν κάμπο άγρια τό τραίνο...
Στά στήθια μου βαρεία βογγάει και σβύνει ένας λυγ-
κι' είναι τό μάτι διακρυμένο. (μός.

Τά πάντα μέσ στην άντηλιά σκληρά φεγγολοούν
και τόν τρελλό πνίγουν κατόμο μου,
Και σά δυό κοφτερά σπαθιά τά στήθια μου περνούν,
οί ράγες του σιδηροδρόμου...

19—6—1919.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ